

Oblačenje/zavjetovanje s. Anamarije Bakula, šsf Bijelo Polje, 17. rujna 2024.

Poštovana sestro Provincijalka Franka, drage sestre Provincije Sv. Obitelji, dragi roditelji Anita i Dalibore i obitelji, draga sestro Anamarija!

U pozivnici za ovaj dan stoji: *"Budite dionikom moje radosti."* Evo nas! Ja bih htio podijeliti ovu radost razmišljajući kratko o tri teme.

Habit – novo odijelo – staro skidanje

Oblačenjem habita oblačimo se u nove ljude, u postojanost, nježnost i snagu. Po njemu možemo postati ljudi svjetla. Habit je odijelo i znak: ogrtač našega tijela i obaveza našeg zavjeta. Habit nam je nova mješina života u koju stavljamo novo srce, dušu spremnu mijenjati. Nova mješina je novi čovjek: nova duha, novog stava, nove misli, nove tišine, novog uha, nove molitve, nove čežnje, novog srca, nove čistoće... Stoga ne boj se! I samo kaži: evo me, Gospodine! Na mene možeš računati, Gospodine! Ja sam tvoja. U knjizi Otkrivenja nam kaže: "Evo, sve činim novo!". Kršćanska se nada temelji na vjeri u Boga koji uvijek stvara novost u čovjekovu životu, stvara novost u svemiru, stvara novost svaki dan u čovjekovu tijelu. Naš Bog je Bog koji stalno stvara novo. Nama je samo priključiti se njegovu stvaranju novoga. I kako reče mudrac: *I dokle god nisi doživio ovo: umrijeti i tako rasti, ti si samo problematičan gost na mračnoj zemlji* (J. W. Goethe).

Naš je život između dvije stvarnosti: kako ne biti isti, te kako biti uvijek nov, drugačiji, bolji, duhovniji, mudriji...." Ta sve se mijenja kada se mi mijenjamo. Kada učinimo tu odluku bit će vam svaki dan blagoslov i donosit ćemo blagoslov jer svi dajemo iz onoga što jesmo, što nosimo u sebi.

Oblačenje je uvijek skidanje. O kako je važno skidati sa sebe starog čovjeka, stare misli, stare navike, stare grijeha, stare mentalitete. Skidati sa sebe prošlost. Ne nositi terete koji nam uništavaju sadašnji čas. Skidanjem sa sebe staroga ulazimo u prostore čežnje. Ono što oblikuje naša djela jest ono što oblikuje našu čežnju. Ta čežnja čini nas djelovati. Duhovnost je na koncu put koji se bavi čežnjom.

Zavjeti

Zavjeti čuvaju osobu za cijeli život, kako bi bila osoba postojanosti.

Čistoća: bogatstvo je biti čist. U svijetu koji je prljav, biti čist je poziv i izazov!
Siromaštvo je znak i odreknuća od moći. Napast moći je velika. Biti netko ili upravljati drugima je napast koja vodi zlu. Zato je svijet u stalnom kaosu.
Poslušnost. Opasno je slušati samo sebe. Poslušati ŠAPAT Božji u svom srcu! Poslušati glas izvan sebe je milost.

To su zavjeti. Za one koji vjeruju nije potrebno objašnjenje. Za one koji ne vjeruju nikakvo objašnjenje nije moguće.

Godina stigmi

Ove godine se sjećamo godine 1224., događaja prije 800 ljeta kada je Franjo, sveti čovjek jednostavnosti iz ljubavi tražio patnju. Franjina čežnja bijaše ne u prihvaćanju nego u traženju boli i ljubavi.

“Sljedećeg dana, na blagdan svetoga Križa, počeo je sveti Franjo već u praskozorje moliti. Molio je ispred svoje čelije, licem okrenutim k istoku, a molio je ovim riječima: ‘O, Gospodine moj, molim te da mi udijeliš dvije milosti prije nego što umrem. Prva je da za svoga života osjetim u svojoj duši i na svome tijelu, koliko je to moguće, onu bol što si je ti, slatki Gospodine, podnio za vrijeme svoje pregorke muke. Druga je, da osjetim u svom srcu, koliko je to moguće, onu neizmjernu ljubav kojom si ti, Sine Božji, gorio da dragovoljno podneseš toliku muku za nas grešnike’. (FI 15581).

Zapisaše Franjina braća, suvremenici i nasljednici događaj koji je dotaknuo mnoge. Toma Čelanski u Raspravi o čudesima u više navrata govori o stigmama i raspravu završava riječima: *“To smo vidjeli mi koji ovo govorimo. Rukama smo doticali što rukama opisujemo”* (3Čel 5:830). Tako veličanstveno je to iskustvo da je Poglavar svega Reda o tome svima javio. U pismu brata Ilije svim provincijama Reda o Franjinoj smrti (listopad 1226.) piše: *“Javljam veliku radost i novo čudo... Kratko vrijeme (dvije godine) prije smrti brat i otac naš pojavio se raspet, na svome je tijelu nosio pet rana koje su doista bile biljezi Kristovi”* (PI:309). Bijaše to u utorak, 17. rujna godine Gospodnje 1224. I danas je utorak istoga dana 17. u mjesecu kada jesen počinje, 800 godina kasnije, godine Gospodnje 2024. U božanskoj dimenziji vrijeme nema dimenziju razdvajanja nego blizine.

Franjo je razumio da samo ljubav razumije. Mala ljubav razumije malo, Velika ljubav razumije sve. On je siromaštvom i jednostavnošću došao do Krista. Ljubio ga je. Svakoga oblikuje patnja. Težine su najkraći putovi spoznaje. Franjine stigme služe kao podsjetnik da naša tijela, stvorena na sliku Božju, igraju sastavnu ulogu u našim duhovnim životima. Stoga je bitno što činimo s tijelom. Franjo ga je pretvorio u znak. Patnje i ljubavi!

Neka milost Božja bude pratilja na vašem putu. I ne bojte se. Ničega se bojte. Strašljive duše ne mogu naprijed. Ljudi ljubavi imaju budućnost. Ona je vaša!

*Fra Jozo Grbeš, ofm
O 800. obljetnici Franjinih stigmi*